

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace on a grand staircase with a blue patterned carpet. The woman is wearing a purple dress and jewelry, while the man is in a grey suit. They are looking at each other affectionately.

Clare Connellyová
Rebelčina
noc

CLARE CONNELLYOVÁ

REBELČINA NOC

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

není mnoho horších pocitů, než když člověk přijde o svobodu, možnost rozhodovat sám za sebe. A přesně to je společným motivem všech příběhů, jež si tento měsíc můžete v edicích Sladký život a Sladký život Duo přečíst.

Micah (Zasloužím si to!) vyrůstal ve stínu násilnického otce, který měl na něj přehnané nároky. Violet (Důkaz jejich vášně!) musela od rodiny, která ji dusila, utéct na druhý konec světa, z Nového Zélandu až do New Yorku, aby našla sama sebe. Eva (Po čem touží více) obětovala celé roky tomu, že si nechala lít do duše jed panovačnou matkou, která ji ovládla natolik, že kvůli ní jí málem proklouzlo mezi prsty životní štěstí. Cairo (Královův bratr) musel Ariel, ženu, kterou miloval, připravit o svobodu, protože to slíbil bratrovi. A Ariel, jež byla panovníkovi exotického Nazulu zaslíbená již jako dítě, si svobody také moc neužila. Princezna Charlotte (Rebelčina noc) byla pouze „náhradnicí“, mladší sestrou korunního prince, a očekávalo se od ní, že udělá, co po ní rodiče budou chtít – včetně toho, že se provdá za dohodnutého muže. A náhradníkem v rodinném impériu byl i Tiziano (Co se nedá předstírat), od něhož se také očekávalo, že se ožení s ženou, již mu vybral jeho bratr.

Samozřejmě se všichni vzbouří a cestou za svobodou dosáhnou ještě něčeho mnohem cennějšího – lásky.

Takže příjemné čtení!

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová
REBELČINA NOC

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Pregnant Princess in Manhattan

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Clare Connelly

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-285-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-286-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-287-9 (PDF)

PROLOG

„Jen se na to podívej, *caro mio*.“

Rocco Santinova, teprve devítiletý, ovšem na svůj věk vysoký, s bystrýma očima a vážnou tváří, přistoupil ke své matce a nakoukl do výlohy obchodu s vánoční výzdobou v podobě zasněžených hor, malých borovic a modelů dětí bruslících na zamrzlém rybníku.

„Takhle to vypadalo tam, kde jsem vyrůstala,“ vydechla nepřítomně, jako by mluvila spíš sama pro sebe než se svým synem.

„Že je to krása?“ dodala ve své rodné italštině.

Rocco přikývl. „Sì, mami.“

Když se k němu otočila, v očích se jí leskly slzy. „Jednoho dne bych tě tam ráda vzala. Budeme spolu lyžovat a bruslit na rybníku.“

Jeho matka často mluvila o „domově“. Rocco nevěděl, jak jí říct, že domovem pro něj byl New York. Připadalo mu, jako by tím matku zradil, a tak raději mlčel.

Pravda však byla, že všechny ty vysoké mrakodrapy pro něj představovaly totéž, co pro jeho matku strmé zasněžené hory. Představovaly výzvu a cíl – jednoho dne bude mrakodrap vlastnit. Přísahal si to.

„V mé vesnici máme na náměstí restauraci, kde vaří ta nejúžasnější jídla, jaká si dovedeš představit.

Kdysi jsem tam chodívala každou neděli po bohoslužbě," pokračovala Allegra ve vyprávění o svém dětství.

Smutně se při tom usmívala. Roccovi se to nelíbilo. Nerad viděl maminku smutnou.

Vzhlédl k ní. Upírala pohled na model vesničky.

„Co ještě budeme dělat?“ zeptal se.

Jako by ji ta otázka probrala. Se zvláštním úsměvem na rtech shlédla na Rocca.

„Každý večer se ve vesnici zpívají ty nejkrásnější vánoční koledy," odpověděla mu. „Koupíme si horkou čokoládu a celé hodiny je budeme poslouchat. Jako když jsem byla malá holka.“

Vzala ho za ruku a společně vykročili ke stanici metra. Roccovi celou cestu do jejich maličkého brooklynského bytu zněl v hlavě matčin popis její rodné vesnice. Přísahal si, že jednoho dne vezme mámu domů. Byla jediná, koho v životě měl, poslední z jejich rodiny. Jen oni dva proti zbytku světa. Ve svých devíti letech věřil, že tomu tak bude už napořád.

Nemohl vědět, že za pouhých deset let zůstane úplně sám, nemilovaný, opuštěný a že život, který své matce slíbil dopřát, bude mít na dosah příliš pozdě na to, aby to Allegře Santinové jakkoli pomohlo.

PRVNÍ KAPITOLA

Princezně Charlotte Rothsburgové uhánělo srdce jako splašené – od chvíle, kdy ke konci slavnosti unikla osobním strážcům. Věděla, že to od ní bylo lehkovážné, spontánní, ale užívala si to.

Charlotte se celý život chovala, jak se od ní očekávalo, a dnes večer se dozvěděla, že brzy bude zasnoubena s šejkem z Abú Hemelu. Byl to pro ni cizí muž, kterého ještě nikdy neviděla. S domluveným manželstvím souhlasila jen proto, že odjakživa věděla, že se to od ní očekává. Bylo to jejím osudem, smyslem jejího bytí – zajistit svému království dědice, a tím pokračování rodu Rothsburgů, vládnoucí dynastie Hemmenského království.

Úkol, pro který se narodila, protože její bratr, následník trůnu, nemohl mít po prodělané vážné nemoci děti.

Vyrůstala s vědomím, že je to jediný důvod její existence a že se od ní očekává, to však neznamenal, že by se jí to líbilo... a už vůbec to neznamenal, že by byla ochotná se poslušně smířit se svou budoucností, aniž by se jí alespoň jednou v životě vzepřela – aniž by alespoň jednou ochutnala svobodu předtím, než ji vloží do rukou pro ni neznámému muži z daleké země.

Rozhlédla se po baru plném lidí. Ženy v obepnutých

kostýmkách a muži v dokonale střižených oblecích si po práci přišli na sklenku. Nebylo pochyb, že všichni pracují na nedaleké Wall Street.

Musela jsem se pomátnout, pomyslela si.

Nemohla uvěřit, že to opravdu udělala. Opravdu vyklouzla z další nekonečně společenské akce pořádané její rodinou, a teď byla tady, v baru plném lidí, kteří ji neznali a vůbec si jí nevšímalí. Bylo to pro ni osvobozující.

U baru se hlasitě zasmál muž. Instinktivně k němu zaletěla pohledem a při pohledu na jeho uvolněný postoj se usmála.

Mluvil s nějakou ženou, která se k němu nakláněla.

Flirtovali spolu.

Měl dokonale symetrický obličej s ostrými rysy. Byl mohutný a vysoký, se širokými rameny. Černé džínsy ho obepínaly jako druhá kůže a vyhrnuté rukávy košile zdůrazňovaly jeho svalnatá předloktí.

Připomínal jí divoké zvíře příliš dlouho držené v kleci.

Náhle si ženy přestal všímat a jako by vycítil její pohled, zadíval se přímo na Charlotte.

Žena, která se neúspěšně snažila upoutat jeho pozornost, pochopila, že svou šanci promarnila, a odešla.

S povytaženým obočím pozvedl směrem k Charlotte sklenku s jantarovou tekutinou.

Pochopila, že jí tím zve k sobě.

Tohle začíná být nebezpečné. Měla bych se otočit na patě, vrátit se a omluvit své ochrance za to, že jsem beze slova zmizela.

Vzdorovitě zvedla hlavu.

Ne, celý život jsem své rodiče poslouchala na slovo. Chci aspoň jeden večer svobody.

Na roztřesených nohách k tomu tajemnému muži vykročila. Srdce jí bušilo až v krku.

„Smím vás pozvat na skleničku?“ zeptal se, když k němu došla. Překvapila ji hloubka i přízvuk v jeho hlasu.

Že by italský? Nebo řecký?

Věděla, že by měla odmítnout. Vzrušení z toho, že unikla osobním strážcům, ji postupně opouštělo. Věděla, že by se měla vrátit a čelit důsledkům svého rozhodnutí. A přesto při pohledu na tohoto muže na povinnosti ani nepomyslela.

Pootevřela rty. Nedokázala najít ta správná slova, a tak jen přikývla a posadila se na prázdnou stoličku.

„Děkuju.“

Muž byl nádherný a sebejistý. A z přítomných jediný, kdo na sobě neměl oblek – protože na rozdíl od ostatních neměl potřebu na kohokoli zapůsobit.

„Co byste si dala?“

Zamyšleně si prohlédla nabídku alkoholu za barem. „Co máte vy?“

„Whisky.“

Nakrčila nos. „To je na mě příliš silné.“

„Tak šampaňské?“

Přikývla.

„Jen trochu. Moc nepiju,“ přiznala znovu.

„Dala byste si něco jiného?“

Vydechla úlevou. „Upřímně řečeno mnohem raději bych si dala perlivou vodu.“

Gestem přivolal barmana a objednal pro ni minerálku. Mlčky čekali, až jí barman nalije sklenici.

„Odkud jste?“ zeptal se jí.

Z jeho hlasu sálalo sebevědomí. Líbilo se jí to. Většina lidí s ní kvůli jejímu titulu hovořila s téměř zbožnou bázni.

Je příjemné, že se mnou pro změnu někdo jedná jako se sobě rovnou.

Na jeho otázku neodpověděla, aby si zachovala

anonymitu. Potřebovala pravdu o své totožnosti chránit. Anonymita a svoboda přicházely ruku v ruce.

„Proč myslíte, že nejsem zdejší?“

„Prozrazuje to váš přízvuk.“

„Také ho máte,“ podotkla a napila se vody.

„Narodil jsem se v Itálii,“ přiznal jí po chvílce.

„Napadlo mě to.“

„Opravdu?“ Naklonil se k ní. „Co ještě tě napadlo?“

Vytřeštila oči. Nebyla zvyklá na to, že s ní kdokoli tak bezostyšně flirtoval, natož že by jí zničehonic začal tykat. Líbilo se jí to.

Poskočilo jí srdce a přehodila si nohu přes nohu.

„Já...“

Z jeho škádlivého úsměvu se celá rozechvěla. Narovnávala se a s přimhouřenýma očima se – neúspěšně – pokusila ovládnout své emoce. Poprvé za svých dvacet čtyři let života pocítila mocnou touhu. Nikdy předtím nic takového nepoznala.

„Ty...“ vybídl ji.

„Jen jsem chtěla říct, že mě New York fascinuje,“ vyhrkla, aby své mlčení dál neprotahovala.

„Proč?“

Byla mu vděčná, že jí dovolil změnit téma.

„Je plný energie, a přestože jen Manhattan obývají miliony lidí, připadám si tu naprosto anonymní,“ přiznala po chvíli přemýšlení.

„A to se ti líbí?“

„Moc.“ Na okamžik si představila, že by tu mohla nějaký čas zůstat a do sytosti si tu anonymitu užít.

„Připadá mi, že si tu můžu dělat, co jen budu chtít.“

„To jsi nikdy nepoznala?“

Ihned si začala vyčítat, že toho o sobě tolik prozradila. Zamračila se.

„V jakém odvětví pracuješ?“ zeptala se, když se opět ovládla.

„Ve finančnictví.“

Nakrčila nos. „To je velmi obecné. Co přesně děláš?“

„Investuju.“

Zasmála se. „Schválně nechceš být konkrétní?“

„To ne, jen moje práce není moc zajímavá,“ odpověděl s nenuceným pokrčením ramen.

„Aha.“ Přikývla, zvedla sklenici s vodou a napila se.

„Tak co kdybys mi o sobě řekl něco, co je zajímavé?“

„Co bys chtěla vědět?“

Naklonila hlavu. „Třeba z které části Itálie pocházíš?“

„Ze severu.“

Opět odpověděl jen obecně. Moc dobře tuhle konverzační techniku znala – od dětství jí vštěpovali, aby na vše odpovídala neurčitě, protože by veškeré informace mohly být použity proti ní a její rodině.

„Chybí ti domov?“

„Ne.“ Znovu se odmlčel.

Dumala, jestli něco dodá.

Po chvíli naklonil hlavu. „Často tam ale jezdím.“

„Proč jsi přišel do Ameriky?“

„Matka to tak chtěla.“

Zaujalo ji, že to pronesl s naprosto prázdným výrazem. Zajímalo ji, jestli se za tím neskrývá něco víc.

„Přijela za prací?“

„Ne.“

„A co tvůj otec?“

„Nikdy se o mě nezajímal.“ Odmlčel se. „Měl jsem jenom mámu.“

„Jste si blízcí?“

„Zemřela.“

„To mě moc mrzí.“

„Stalo se to před lety,“ pronesl lhostejně a uchopil sklenku se skotskou. „Je to už dost zajímavé?“

Zamračila se. „Nechtěla jsem nevhodně vyzvídat. Jsem jen zvědavá.“

„Zvědavost není zločin.“

„Mám pocit, že tuhle vlastnost sdílíme.“

„Proč myslíš?“

Dobrá otázka. „Je to jen můj pocit.“

„Vyznáš se v lidech?“

„To mi pověz ty. Mýlím se snad?“

„Ne.“

Pousmála se.

„Chodil jsi do školy tady ve městě?“

„Ne. A jsem na řadě. Co tě přivádí do New Yorku?“ zajímal se tentokrát on.

Opatrně, Charlotte.

„Práce,“ odpověděla neurčitě. „Taky je nudná.“

Přimhouřil oči, jako by vycítil, že mu něco tají.

„Jak dlouho se zdržíš?“

„Zítra odlétám.“

„To ti už nezbývá moc času.“

„Na co?“ zeptala se tiše.

Jeho úsměv sálal smyslností. „Na objevování města.“

Odvrátila se. Styděla se za to, že má o něj takový zájem. „Ano, to máš pravdu,“ uznala tiše. „Na to opravdu není dost času.“

„Cestuješ pracovníčně často?“

„Ano. Obvykle trávím pryč celé týdny.“

„Baví tě to?“

„To záleží na tom, kam jedu a co tam budu dělat,“ odpověděla neurčitě.

„Kde se ti líbilo nejvíc?“ zeptal se a naklonil se k ní, jako by se nemohl dočkat, až se dozví, co tu tajuplnou cizinku fascinuje na jeho rodné zemi.

„Po pravdě miluju Itálii,“ přiznala se zasněným povzdechem. „Mám na ní ráda úplně všechno. Jídlo,

kulturu, krajinu. Ale především mám ráda...“ Odmí-
čela se. Skoro se za své přiznání styděla.

„Muže?“ nadhodil a významně zakmítal obočím,
až se rozesmála.

„Dostal jsi mě.“ Zazubila se a napila se vody. „Ne.
Po pravdě se mi líbí jejich přístup k rodinnému živo-
tu. Líbí se mi, že tam velké mnohagenerační rodiny
žijí v jednom domě, společně vaří, jedí, smějí se a při
západu slunce pijí víno.“ Povzdechla. „Vím, že si to
určitě idealizuju, ale takhle to pro mě zní jako sen.“

„Ve vaší rodině to tak nemáte?“ zeptal se.

*Je bystrý, pomyslela si. Musím si dávat pozor na to,
co říkám.*

„Ne, nejsme si blízcí,“ odpověděla pomalu. Pečlivě
vážila slova. Svěřit se mu byla jedna věc. Prozradit
mu svou pravou totožnost však bylo něco docela ji-
ného. „Matka i otec už byli starší, když jsem se jim
narodila. Můj bratr byl tehdy už v pubertě.“

„V takovém případě bych si myslel, že si tě budou
o to víc vážit. Že vás to sblíží. Že budeš takzvaně mi-
láčkem rodiny,“ dodal. „Ne že si budete naopak cizí.“

„Spousta dětí se narodí neplánovaně, a přesto je
jejich rodiče milují,“ podotkla Charlotte. „A pak jsou
tu děti jako já, které rodiče počali, aby jim dítě vy-
plnilo prázdnotu v životě, nebo jako pojistka, kdyby
se prvorozenému dítěti něco stalo. V takových přípa-
dech pak v mladším potomkovi nevidí člověka, ale
jeho roli, kterou v rodině zastává.“

„A tvoje role byla jaká?“

„Pojistka,“ ucedila.

„Proti čemu?“

„Bratr v jedenácti onemocněl.“

„Hodně vážně?“

„Mysleli si, že umře.“

Sklonila hlavu. Nic víc nedodala. Její bratr byl

jediným dědicem trůnu. Jeho smrt by způsobila ústavní krizi.

„Spíš bych si říkal, že vzhledem k něčemu takovému by si s tebou byli tví rodiče zvlášť blízcí. Že by tě opatrovali jako oko v hlavě a měli tě nade vše rádi.“

Možná v normální rodině, pomyslela si hořce.

Její rodina však nebyla normální a její rodiče svažovaly povinnosti plynoucí z jejich pozic, proto mu na otázku neodpověděla.

„Nejde jen o rodiče,“ podotkla po chvíli. „Chtěla jsem všechno. Prarodiče, bratrance a sestřenice. Hluk, smích a jásot. Dům plný milujících příbuzných a pobíhajících dětí.“ Zakroutila hlavou. „Chtěla jsem spoustu sourozenců, s kterými bychom si v dětství hráli a v dospělosti se navzájem podporovali.“

„Místo toho jsi byla osamělá.“

Vytřeštila oči. Nečekala, že ji tak dobře odhadne.

„Ano.“

„Chápu.“

„Ty sis přál větší rodinu?“

„Nemám ve zvyku si něco přát,“ přiznal s úsměvem. „Některé věci jsem chtěl změnit, zlepšit, ale –“

„Například?“ vyhrkla. Fascinoval ji.

Dopil a odložil sklenku na bar. „Moje matka celý život tvrdě dřela. Chtěla mi zajistit co nejlepší budoucnost a dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby toho dosáhla. Často jsem si přál, abych jí mohl všechno usnadnit. Zemřela, než se mi to povedlo.“

Smutně zakroutila hlavou.

„Určitě věděla, co bys pro ni chtěl udělat. Jsem si jistá, že už to pro ni hodně znamenalo.“

Zadívali se na sebe. Ve vzduchu mezi nimi zapraselo napětí. Vyděsilo ji to.

Vstala. Samotnou ji překvapilo, jak silně po tomto muži toužila.